

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Marianny Reiffovej a JUDr. Ivana Rumanu, v právnej veci žalobcu **S. T., a.s. so sídlom v B., N. S. IČO: X.**, právne zastúpeného JUDr. R. H., advokátom v B., N. M. B. proti žalovanému **Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Továrenská č. 7** za účasti vedľajších účastníkov na strane žalovaného: **1/ D. T., a.s. so sídlom v B., P., IČO X.**, právne zastúpeného JUDr. P. H., advokátom v B., V., **2/ E. S. s.r.o. so sídlom v B., L.** právne zastúpeného Mgr. B. M., advokátom v B., V., **3/ N. s.r.o. so sídlom v B., M. N., IČO X.**, právne zastúpeného JUDr. A. R., advokátkou, so sídlom G., B. v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia o rozklade predsedu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č.143/01/2004 zo dňa 28. septembra 2004 v spojení s rozhodnutím Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 331/14/2004 zo dňa 18.júna 2004, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky **zrušuje** rozhodnutie predsedu Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky č. 143/01/2004 z 28. septembra 2004 z dôvodu podľa § 250j ods. 2, písm. c/ OSP v časti uvedenej v bode 2, písm. m/ rozhodnutia a vec v tejto časti **vracia** na ďalšie konanie.

Vo zvyšku sa žaloba **zamietá**.

Účastníkom sa náhrada trov konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie:

Žalobca sa žalobou podanou dňa 9. novembra 2004 domáhal preskúmania a zrušenia rozhodnutia predsedu Telekomunikačného úradu SR z 28. septembra 2004 č. 143/01/2004 o rozklade proti prvostupňovému rozhodnutiu TÚ SR z 18. júna 2004 č. 331/14/2004 ako aj preskúmania a zrušenia prvostupňového rozhodnutia.

Podaná žaloba obsahuje XV článkov.

Žalobca dôvodil v **čl. I** žaloby tým, že je obchodnou spoločnosťou a má právnu formu akciovej spoločnosti. Okrem iného podniká hlavne v oblasti poskytovania telekomunikačných a rádiokomunikačných služieb. V súčasnosti dochádza na S. ku liberalizácii trhu verejnej telefónnej siete a to tak pevnej ako aj mobilnej. To prináša konečnému užívateľovi možnosť voľby poskytovateľa telefónnych služieb na tomto trhu. S tým priamo súvisí prepojenie sietí poskytovateľov služieb pre potreby konečných užívateľov. Dohodovanie medzi jednotlivými poskytovateľmi ohľadne týchto prepojení prebieha práve v súčasnosti. Do tohto procesu žalovaný zasiahol rozhodnutiami, ktorých preskúmanie je predmetom tejto žaloby.

V **čl. II** žaloby uviedol, že v marci a apríli roku 2004 podali spoločnosti G. S. s.r.o., Š., B., IČO: X. (ďalej len „G.“), G. S. s.r.o., L. Ú., B., IČO: X. (ďalej len „G.“) a E. S. s.r.o., L., B., IČO: X. (ďalej len „E.“) na Telekomunikačný úrad Slovenskej republiky, odbor ekonomickej regulácie (ďalej len „žalovaný“ alebo „úrad“) návrhy, aby úrad vstúpil v súlade s § 75 ods. 2 zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách (ďalej len „ZoEK“) do rokovania o uzatvorení zmluvy o prepojení sietí medzi uvedenými spoločnosťami a žalobcom, a žiadali, aby v prípade nedostatkov úrad uložil opatrenie a určil podrobné technické a prevádzkové podmienky prepojenia a metodiku výpočtu ceny za prepojenie. Úrad vstúpil do rokovania a dňa 4. mája 2004 oznámil žalobcovi, G., G. a E. začatie správneho konania z vlastného podnetu vo veci určenia podrobných technických a prevádzkových podmienok prepojenia a metodiky výpočtu ceny alebo podielu na výnosoch za prepojenie. Dňa 14. mája 2004 bola žalovanému doručená žiadosť spoločnosti D. T., a.s., P. B., IČO: X. o určenie podmienok prepojenia, ktorej žalovaný dňa 3. júna 2004 oznámil, že sa stala účastníkom v správnom konaní, ktoré žalovaný začal z vlastného podnetu.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 8 ZoEK podnik na účely tohto zákona je každá osoba, ktorá je oprávnená poskytovať sieť, službu alebo sieť a službu v oblasti elektronických komunikácií bez ohľadu na právnu formu a spôsob financovania.

V **čl. III** dôvodov žaloby žalobca uviedol, že dňa 18. júna 2004 vydal úrad prvostupňové rozhodnutie pod číslom 331/14/2004 (ďalej len „Prvostupňové rozhodnutie“), ktorým uložil žalobcovi dať do súladu terminológiu použitú v návrhu zmluvy o prepojení a upraviť návrh zmluvy. Dňa 21. júna 2004 bolo prvostupňové rozhodnutie doručené všetkým účastníkom správneho konania a dňa 7. júla 2004 doručili žalobca, G. a E. úradu rozklady proti tomuto prvostupňovému rozhodnutiu.

V **čl. IV** dôvodov žaloby žalobca uviedol, že dňa 5. augusta 2004 predložil úrad predsedovi Telekomunikačného úradu Slovenskej republiky spolu s kompletným spisovým materiálom svoje stanovisko k rozkladom žalobcu, G. a E. proti prvostupňovému rozhodnutiu. Dňa 28. septembra 2004 vydal predseda Telekomunikačného úradu ako druhostupňový orgán úradu rozhodnutie o rozklade pod číslom 143/01/2004 (ďalej len „Rozhodnutie“), v ktorom rozhodol, že:

„Rozhodnutie úradu č. 331/14/2004 zo dňa 18. júna 2004 sa v bode 1, bode 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. h/, písm. j/ a písm. m/ mení a znie takto:

- 1) ukladá spoločnosti S. T., a.s., N. S., B., IČO X. (ďalej len „spol. S.“) dať do súladu terminológiu použitú v návrhu zmluvy o prepojení s terminológiou používanou v zákone a upraviť návrh zmluvy podľa technických a prevádzkových podmienok prepojenia a metodiky výpočtu ceny za prepojenie určených úradom, a to v lehote 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia,
- 2) určuje technické a prevádzkové podmienky prepojenia a metodiku výpočtu ceny za prepojenie.“

Žalobca ďalej uviedol, že žalovaný vo výrokovvej časti Rozhodnutia nepotvrdil, prípadne nezrušil ani nezmenil časti Prvostupňového rozhodnutia bod 2 písm. d/, f/, i/, k/ a l/ hoci vo výrokovvej časti uviedol, že Prvostupňové rozhodnutie mení.

V čl. V žaloby je žalobca toho názoru, že v súlade s ustanovením § 247 ods. 2 OSP ako účastník správneho konania bol Rozhodnutím ako aj Prvostupňovým rozhodnutím a postupom žalobcu v konaní ukrátený na svojich právach vyplývajúcich z príslušných právnych predpisov okrem vyššie uvedeného aj z dôvodov uvedených v čl. VI až XIII žaloby, v ktorých uviedol námietky k jednotlivým dielčím výrokom žalovaných rozhodnutí.

V čl. XIV žalobca podal návrh na odloženie vykonateľnosti Rozhodnutia, ktorému návrhu súd rozhodnutím zo 14.decembra 2004 vyhovel.

V čl. XV žalobca zhrnul dôvody žaloby nasledovne :

- Žalovaný vo výrokovvej časti Rozhodnutia nepotvrdil, prípadne nezrušil ani nezmenil časti Prvostupňového rozhodnutia bod 2 písm. d/, f/, i/, k/ a l/ hoci vo výrokovvej časti uviedol, že Prvostupňové rozhodnutie mení. To má za následok nejasnosť a nepreskúmateľnosť celého Rozhodnutia, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 2, písm. d/ OSP.
- b) V Rozhodnutí, bod 1 žalovaný uložil žalobcovi povinnosť „dať do súladu terminológiu použitú v návrhu zmluvy o prepojení s terminológiou používanou v zákone“, pričom v Rozhodnutí nešpecifikoval, kde konkrétne a v akom rozsahu považuje terminológiu za nesprávnu či nezákonnú a ako konkrétne má žalobca zosúladiť terminológiu použitú v návrhu s terminológiou používanou v zákone, na základe čoho je tento výrok rozhodnutia nejasný a nepreskúmateľný, teda je tu daný dôvod na zrušenie podľa § 250j ods. 2, písm. d/ OSP.
- c) V Rozhodnutí, bod 2 písm. a/ žalovaný stanovil priamo cenu za prepojenie (stanovenie takých premenných, ktoré vôbec nezohľadňujú náklady žalobcu), hoci ZoEK mu umožňuje stanoviť len metodiku výpočtu tejto ceny, čím žalovaný prekročil svoju právomoc danú mu ZoEK, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 3 OSP.
- d) V Rozhodnutí, bod 2 písm. c/ určuje ako jednu z podmienok prepojenia sietí to, že „podnikom poskytujúcim verejnú sieť, ktoré žiadajú o prepojenie, musí byť umožnené využívať spojovacie okruhy aj od iných podnikov až do prístupových bodov, ktoré sú definované v návrhu zmluvy (Príloha B)“, čím žalovaný prekročil právomoc danú mu ZoEK, nakoľko týmto výrokom obmedzuje vlastnícke právo žalobcu spôsobom, ktorý ZoEK neumožňuje, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 3 OSP.
- e) V Prvostupňovom rozhodnutí, bod 2 písm. d/ uložil žalovaný žalobcovi povinnosť, podľa ktorej ustanovenia návrhu zmluvy, ktoré sa zaoberajú službou spojovacích okruhov musia byť upravené samostatnou zmluvou, pričom tento výrok vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 2, písm. c/ OSP.

- f) V Prvostupňovom rozhodnutí, bod 2 písm. f/ stanovil žalovaný neprimerané podmienky prepojenia znemožňujúce žalobcovi uplatniť si v zmluve o prepojení oprávnené náklady ako súčasť ceny za poskytnutie služby, pričom vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 2, písm. a/ OSP.
- g) V Rozhodnutí, bod 2 písm. g/ stanovil žalovaný neprimerané podmienky prepojenia znemožňujúce žalobcovi uplatniť si v zmluve o prepojení oprávnené náklady ako súčasť ceny za poskytnutie služby, pričom vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 2, písm. a/ OSP.
- h) V Rozhodnutí, bod 2 písm. j/ neberie žalovaný do úvahy, že žalobcovi pri volaniach na uvedené čísla vznikajú dodatočné náklady, ktoré žalovaný v Rozhodnutí nezohľadňuje, teda tento výrok vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 2, písm. c/ OSP.
- i) V Prvostupňovom rozhodnutí, bod 2 písm. l/ uložil žalovaný žalobcovi povinnosť nad rámec právomoci žalovaného vyplývajúcej mu zo ZoEK, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 3 OSP.
- j) V Rozhodnutí, bod 2 písm. m/ uložil žalovaný žalobcovi povinnosť nad rámec právomoci žalovaného vyplývajúcej mu zo ZoEK, čo je dôvodom na zrušenie podľa §250j ods. 3 OSP.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k žalobe žiadal jej zamietnutie. Jednotlivé dôvody žalovaného súd uvedie v ďalšej časti dôvodov rozsudku vo vzťahu k dôvodom žaloby.

Podľa § 246c OSP v súvislosti s § 93 ods. 1 OSP, súd pripustil do konania na návrh žalovaného ako aj na základe vlastného podnetu ako vedľajších účastníkov popri žalovanom právnické osoby označené v záhlaví tohto rozhodnutia, ktoré so zreteľom na svoju podnikateľskú činnosť majú právny záujem na výsledku tohto sporu.

Vedľajší účastník spoločnosť E. S., s.r.o. v písomnom vyjadrení k žalobe žiadal jej zamietnutie. Uviedol, že k zásahu žalovaného do procesu dohodovania podmienok zmlúv o prepojení došlo v súlade so zákonom, aj na požiadanie spoločnosti E., keďže od roku 2003 neúspešne rokovala so žalobcom o podmienkach prepojenia ich sietí. Zásah žalovaného bol nevyhnutný a ním len plnil svoju povinnosť vyplývajúcu z príslušných ustanovení ZoEK. Podľa neho je rozhodnutie jednoznačné a nemá žalobcom vytýkanú vadu spočívajúcu v jeho nepreskúmateľnosti a nevykonateľnosti. Prípadne ukrátenými subjektami by mohli byť spoločnosti, ktoré podali návrh na začatie konania, ak by súd dospel k záveru, že konanie začalo z vlastného podnetu Úradu, avšak ukráteným nebol ani v tomto prípade žalobca. K čl. VIII žaloby uvádza, že zmluva o prepojení má niekoľko sto strán. Žalovaný by preto ani technicky nemohol vo výrokovej časti rozhodnutia uviesť všetky prípady potrebnej úpravy terminológie. Poukázal na to, že táto časť prvostupňového rozhodnutia ako jediná nebola napadnutá rozkladom. K čl. IX žaloby vedľajší účastník E., s.r.o. uviedol, že nesúhlasí s tým, že žalovaný stanovil priamo cenu, ale v skutočnosti stanovil metodiku výpočtu ceny. Určenie konkrétneho druhu metodiky výpočtu ceny podľa § 75 ods. 2 ZoEK je vždy vecou správnej úvahy žalovaného, ktorý v tomto prípade zvolil metódu benchmarku kombinovanú s veličinou počtu pevných liniek na 100 obyvateľov. Je zrejmé, že použitie akejkoľvek metodiky bude viesť v konečnom dôsledku k určeniu konkrétnej ceny. K čl. X, XI a XII žaloby uviedol, že považuje výhrady žalobcu za bezpredmetné. Aj v tomto prípade je vecou správnej úvahy žalovaného, aký spôsob realizácie prepojenia a jeho zabezpečenia bude považovať za najvhodnejší a nijakým spôsobom svojim rozhodnutím neporušil hmotnoprávne ani procesnoprávne predpisy. K čl. XIII žaloby vedľajší účastník poukázal na to, že skutočnosť, že žalovaný ako odvolací orgán nezohľadnil zmenu rozhodnutia o licencií

žalobcu (vydanú iným organizačným útvarom žalovaného) v rozhodnutí, zaviniť porušením svojej zákonnej procesnej povinnosti oznámiť túto skutočnosť aj samotný žalobca. Preto by súd nemal prihliadnúť k tejto vade konania.

Podľa písomného vyjadrenia vedľajšieho účastníka N. s.r.o. dospela k presvedčeniu, že žalobca nepreukázal splnenie ani jednej podmienky potrebnej pre zrušenie žalovaných rozhodnutí a pripája sa k vyjadreniu spoločnosti E., s.r.o.

Vedľajší účastník D. T., a.s. žiadal žalobu zamietnuť a pripojil sa k vyjadreniu žalovaného.

Najvyšší súd, ako súd vecne príslušný na prejednanie žaloby podľa § 246 ods. 2 OSP v súvislosti s § 72 ods. 4 ZoEK preskúmal žalobou napadnuté rozhodnutie v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe na základe spisového materiálu predloženého účastníkmi, ich vyjadrení v písomnej i ústnej forme, oboznámil sa so stanoviskami vedľajších účastníkov a **dospel k nasledovnému záveru:**

V čl. I – IV žaloby popísaný skutkový stav zodpovedá obsahu spisu.

Telekomunikačný úrad SR rozhodnutím z 18. júna 2004 č. 331/14/200, ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 5 a § 6 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov a ustanovení § 6 ods. 1, písm. b/, ods. 3, písm. a/ zákona č. 610/2003 Z.z. o elektronických komunikáciách rozhodol podľa § 75 ods. 2 zákona tak, že v bode 1 uložil žalobcovi dať do súladu terminológiu použitú v návrhu zmluvy o prepojení, ktorý spol. S. predložila úradu 2. januára 2003 a upraviť návrh zmluvy podľa technických a prevádzkových podmienok prepojenia a metodiky výpočtu ceny za prepojenie určených úradom a to do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto Rozhodnutia a v bode 2 určil technické a prevádzkové podmienky prepojenia a metodiku výpočtu ceny za prepojenie v bodoch a/, b/, c/, d/, e/, f/, g/, h/, i/, j/, k/, l/, a m/.

Proti uvedenému rozhodnutiu podali rozklad : žalobca vo vzťahu k bodom 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/, h/, i/, j/,k/, l/, a m/, (predmetom rozkladu nebol bod g/), a spoločnosti E. a G. k bodom 2 a/, b/, c/, g/, a h/. Bod 1 Rozhodnutia nebol predmetom rozkladu ani jedného z účastníkov.

Rozhodnutím o rozklade predseda TÚ zmenil Prvostupňové rozhodnutie v bode 1 tak, že uložil žalobcovi dať do súladu terminológiu zmluvy o prepojení s terminológiou používanou v zákone (v ďalšom zostala uložená povinnosť o úprave zmluvy podľa stanovených podmienok prepojenia nezmenená). Bod 2 prvostupňového rozhodnutia zmenil tak, že stanovil nové znenie podmienok (najmä ich doplnením) uvedených pod písm. a/, b/, c/, e/, g/, h/, j/, a m/.

Súd konštatuje, že výrok rozhodnutia o rozklade neobsahuje výrok o spôsobe rozhodnutia o rozklade vo vzťahu k bodom d/, f/, i/, k/, a l/ Prvostupňového rozhodnutia.

Žalobca v čl. IV žaloby uviedol, že orgán rozhodujúci o rozklade nevyčerpal celý predmet odvolacieho konania – nezrušil ani nezmenil výrok prvostupňového rozhodnutia v bode 2, písm. d/,f/,i/,k/ a l/, hoci vo výrokovej časti uviedol, že prvostupňové rozhodnutie mení a toto procesné pochybenie má za následok nejasnosť a nepreskúmateľnosť celého rozhodnutia a tým aj nevykonateľnosť prvostupňového rozhodnutia v uvedených bodoch.

K tvrdeniu žalobcu v čl. IV žaloby žalovaný uviedol, že podľa § 59 ods.2 Správneho poriadku ak sú pre to dôvody odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Podľa výroku rozhodnutia č.143/01/2004 sa rozhodnutie úradu č.331/14/2004 zo dňa 18. júna 2004 v bode 1, bode 2 písm. a/, písm. b/, písm. c/, písm. e/, písm. g/, písm. h/, písm. j/ a písm. m/ mení a znie tak, ako je to uvedené v následnom znení rozhodnutia. Z výroku rozhodnutia je teda zrejmé, že predseda úradu rozhodol o zmene presne špecifikovaných bodov prvostupňového rozhodnutia, pričom vo výroku rozhodnutia nie je uvedené, že ostatné body prvostupňového rozhodnutia sa rušia.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku, ak sú pre to dôvody, odvolací orgán (orgán rozhodujúci o rozklade) rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí. Ustanovenie § 59 ods. 2 Správneho poriadku však neupravuje výslovnú formuláciu výroku v prípade, ak dôjde len k čiastočnej zmene alebo k čiastočnému zrušeniu prvostupňového rozhodnutia. Uvedené sa vzťahuje aj na rozhodnutie o rozklade podľa § 61 OSP). Podľa názoru súdu, je výrok Prvostupňového rozhodnutia zložený výrok z časti 1/ a časti 2/, pričom časť 2/ obsahuje samostatné výroky označené jednotlivými písmenami a/ až m/. Tomu zodpovedalo aj odôvodnenie rozhodnutia a rozsah podaného rozkladu.

Súd je toho názoru, že pokiaľ predseda úradu zmenil presne špecifikované body prvostupňového rozhodnutia, je v tejto časti výrok rozhodnutia bez akejkoľvek pochybnosti zrozumiteľný a určitý a nezistil dôvody na jeho zmenu či zrušenie. V bodoch 2/ písm. a/, b/, c/, e/, g/, h/, j/, a m/ rozhodnutia sa jedná o samostatne určené technické a prevádzkové podmienky prepojenia a metodiku výpočtu ceny za prepojenie, ktoré boli v konaní o rozklade zmenené novou prípadne doplnenou formuláciou. Predseda úradu svoje rozhodnutie náležite zdôvodnil v dôvodovej časti rozhodnutia.

Pokiaľ ide o body 2 písm. d/, f/, i/, k/, a l/ prvostupňového rozhodnutia, v rozhodnutí o rozklade neuvedené, súd dospel k záveru, že hoci je výrok rozhodnutia o rozklade neúplný vo vzťahu k obsahu podaného rozkladu, ktorý sa týkal aj uvedených bodov, z obsahu rozhodnutia o rozklade ako celku, vzhľadom na dôvody uvedené v rozhodnutí, vyplýva, že v uvedených bodoch nedošlo k zmene prvostupňového rozhodnutia, ani k jeho zrušeniu a rozhodnutie treba považovať v uvedených bodoch vzhľadom na jeho dôvody za potvrdené. Orgán rozhodujúci o rozklade nepovažoval rozklad v uvedených bodoch, ako to vyplýva z dôvodovej časti rozhodnutia, za dôvodný.

Neúplnosť výroku v danom prípade nie je možné hodnotiť ako takú vadu rozhodnutia, v dôsledku ktorej je celé rozhodnutie aj po materiálnej stránke nezrozumiteľné a nepreskúmateľné a teda nezákonné, lebo rozhodnutie netrpí súčasne aj nedostatkom dôvodov alebo vnútorným rozporom medzi výrokom a jeho dôvodmi.

Súd poznamenáva, že postupom žalovaného a predmetným výrokom nebol žalobca ukrátený na svojich právach. Rozhodnutím žalovaného ako celku (teda rozhodnutím prvostupňového orgánu a rozhodnutím o rozklade), boli určené jednotlivé podmienky prepojenia, ktoré so zreteľom na obsah dôvodov rozhodnutia sú účastníkom správneho konania dostatočne jasné a nič im nebráni sa nimi riadiť pri koncipovaní zmluvy o prepojení, tak aby bol naplnený účel, pre ktorý žalovaný využil svoju právomoc podľa § 75 ods. 2 ZoEK. Zrušenie Rozhodnutia v bode 2/ by naopak znamenalo úplné zmarenie výsledku doterajšieho konania pre vymedzenie budúceho obsahu zmluvy o prepojení.

Vzhľadom na uvedené súd dospel k záveru, že nie je dôvod vyhovieť žalobe na zrušenie celého Rozhodnutia z dôvodu podľa § 250j ods. 2, písm. d/ OSP, ako to požadoval žalobca.

Žalobca v čl. V všeobecne tvrdí ukrátenie na právach vyplývajúcich z príslušných právnych predpisov s poukazom na § 247 ods. 1 OSP, preto súd skúmal vo vzťahu k nasledujúcim článkom VI až XIII žaloby existenciu konkrétnych skutočností nasvedčujúcich tomu, že žalobca bol na svojich subjektívnych právach rozhodnutím žalovaného ukrátený.

V čl. VI žaloby žalobca namietal, že žalovaný konanie začal dva krát, pričom uvádza, že správne konanie začal z vlastného podnetu, hoci konanie začalo v súlade s § 18 ods. 2 Správneho poriadku dorúčením prvého podania žalovanému. Žalobca vytyka žalovanému nesprávny postup pri začatí konania. V súvislosti s týmto dôvodom žaloby však žalobca žiadne skutočnosti nasvedčujúce tomu, že bol postupom žalovaného pri začatí konania ukrátený na právach, v žalobe neuviedol.

K tvrdeniu žalobcu žalovaný uviedol, že postupoval pri začatí konania podľa § 75 ods. 2 zákona a v súlade so zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov. Podľa § 75 ods. 2 zákona ak by navrhované zmluvy o prístupe, prepojení alebo spoločnom používaní zariadení obmedzovali súťaž na relevantnom trhu, poškodzovali iný podnik alebo užívateľa alebo ich obsah by bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona alebo s rozhodnutím, alebo s opatrením úradu vydaným na základe tohto zákona, úrad je pri vykonávaní regulácie oprávnený na návrh podniku alebo z vlastného podnetu vstúpiť do rokovaní o uzatváraní takých zmlúv, posúdiť ich prípravu, vyžadovať od zmluvných strán špecifikáciu otázok, ktoré musia zmluvy obsahovať, a v prípade zistených nedostatkov uložiť opatrenie. Úrad je oprávnený určiť podrobné technické a prevádzkové podmienky prepojenia, metodiku výpočtu ceny alebo podielu na výnosoch za prepojenie. V zmysle vyššie uvedeného ustanovenia úrad vstupuje do rokovaní na návrh podniku alebo z vlastného podnetu a až v prípade, že po vstúpení do rokovaní zistí v navrhovanej zmluve nedostatky, uloží opatrenie. Úrad teda postupoval v zmysle zákona, keď na základe doručených návrhov spoločností G., E. a G. vstúpil do rokovaní s cieľom oboznámiť sa so situáciou ako aj s argumentmi jednotlivých spoločností. Na základe získaného prehľadu úrad zistil, že návrh zmluvy o prepojení vykazuje nedostatky, ktoré poškodzujú iné podniky resp. ktoré sú v rozpore s vybranými ustanoveniami zákona. Následne úrad oznámil spoločnosti S. ako aj spoločnostiam G., E., G. a D. T., že začína správne konanie. Úrad teda už pri začatí konania vychádzal zo spoľahlivo zisteného stavu veci, čím spoločnosť S. T. v žiadnom prípade nemohla byť ukrátená na svojich právach. Zároveň žalovaný poukázal na to, že žalobca nešpecifikoval akým spôsobom by mohol byť vo svojich právach ukrátený.

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia. Podľa názoru súdu v uvedenom bode žaloby neboli uvedené také skutočnosti vo vzťahu k postupu žalovaného pri začatí konania, ktoré by samé osebe mohli byť dôvodom pre vyslovenie nezákonnosti vydaného rozhodnutia. Také skutočnosti nezistil ani súd preskúmaním postupu žalovaného na základe predloženého administratívneho spisu. Súd nepovažuje za dôvod vyslovenia nezákonnosti rozhodnutia žalobcom uvádzané skutočnosti vo vzťahu k určeniu dátumu začatia konania ako aj k dôvodom jeho začatia. Súd zistil, že pokiaľ konanie úrad začal z vlastného podnetu, o začatí konania účastníkov, osobitne žalobcu riadne upovedomil tak, aby tento mohol uplatniť svoje procesné práva.

Podľa dôvodov uvedených v **čl. VII** žaloby, žalovaný postupoval v konaní v rozpore so zásadou súčinnosti ustanovenou v § 13 ods. 2 Správneho poriadku, pretože žalobcu neinformoval o vyjadrení spoločnosti G. k vyjadreniu žalobcu k podkladu Rozhodnutia. Toto svoje právo využila spol. G. svojim vyjadrením zo dňa 22. septembra 2004, ktoré bolo úradu doručené dňa 24. septembra 2004 (strana 8 rozhodnutia). Tým, že žalovaný neinformoval žalobcu o tom, že mu bolo doručené predmetné vyjadrenie spoločnosti G., uprel žalobcovi možnosť uplatniť návrhy a účinne obhájiť jeho práva a záujmy.

K tvrdeniu žalobcu zaujal Úrad stanovisko, že je zavádzajúce a účelové. Úrad postupoval plne v súlade so správnym poriadkom. Predseda úradu oznámil všetkým účastníkom konania listami zo dňa 20. septembra 2004 (č.j.138/01/2004), že pred vzdaním rozhodnutia o rozklade proti rozhodnutiu č. 331/14/2004 zo dňa 18. júna 2004 majú podľa § 33 ods.2 správneho poriadku možnosť vyjadriť sa k jeho podkladom i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Vzhľadom na to, že podklady rozhodnutia boli pred jeho vydaním doplnené o vyjadrenie účastníkov konania S. T., a.s., G. a E., boli účastníkom konania tieto vyjadrenia zaslané. Spoločnosť G. sa listom zo dňa 22. septembra 2004 vyjadrila k vyjadreniu spoločnosti S. T. Žalovaný zdôraznil, že vyjadrenie spoločnosti G. neobsahovalo žiadne nové skutočnosti, teda skutočnosti s ktorými by spoločnosť S. T. v priebehu konania nebola oboznámená. Správny poriadok podľa žalovaného neukladá správne orgánu povinnosť oboznamovať účastníkov konania s vyjadreniami k vyjadreniam. Takýto postup by v konečnom dôsledku dával možnosť účastníkovi konania oddaľovať vydanie rozhodnutia sústavným predkladaním vlastných vyjadrení.

Podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku je správny orgán povinný dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie. Z tvrdenia žalobcu nevyplýva, či jedno z vyjadrení iného účastníka považoval so zreteľom na jeho obsah za podklad rozhodnutia orgánu rozhodujúceho o rozklade, pretože len vtedy by bolo dôvodné žalovaného činiť zodpovedným za to, že neumožnil účastníkovi vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia. Také tvrdenie žalobcu o obsahu predmetného vyjadrenia iného účastníka však zo žaloby nevyplýva. Podľa názoru súdu, za podklad rozhodnutia, s ktorým sa spája povinnosť správneho orgánu dať účastníkovi možnosť sa k nemu vyjadriť, nemožno považovať každé vyjadrenie účastníka v konaní, prípadne každú repliku k vyjadreniu (vyjadrenie k vyjadreniu), ale iba taký prejav účastníka alebo iného subjektu, ktorý má bezprostredne vplyv na stanovenie práv a povinností účastníka konania vo vydanom rozhodnutí (na rozhodnutie vo veci samej). Ak účastník tvrdí, že nemal možnosť sa pred vydaním rozhodnutia vyjadriť k jeho podkladu, musí byť z tohto tvrdenia zrejmé, že v konkrétnom prípade išlo práve o podklad rozhodnutia, a práve z tohto dôvodu sa vyslovenia jeho nezákonnosti domáha. V danom prípade také tvrdenie žaloba neobsahovala.

Súd súčasne odkazuje na ustanovenie § 250i ods. 3 OSP, keď dospel k názoru, že žalobcom vytýkané konanie žalovaného nie je takým pochybením, ktoré by mohlo mať vplyv na zákonnosť vydaného rozhodnutia.

V **čl. VIII** žaloby žalobca uviedol, že žalovaný v bode 1 Rozhodnutia žalobcovi uložil povinnosť „dať do súladu terminológiu použitú v návrhu zmluvy o prepojení s terminológiou používanou v zákone“, pričom v Rozhodnutí nešpecifikoval, kde konkrétne a v akom rozsahu považuje terminológiu za nesprávnu či nezákonnú a ako konkrétne má žalobca zosúladiť terminológiu použitú v návrhu s terminológiou používanou v zákone. Z Rozhodnutia teda

nevyplýva, ktorých častí návrhu zmluvy a konkrétne ktorej terminológie sa uvedená povinnosť uložená Rozhodnutím týka. Na základe hore uvedeného je výrok bodu 1 Rozhodnutia nezrozumiteľný a nepreskúmateľný a z toho dôvodu nevykonateľný.

Podľa názoru súdu však žalobca nebol formuláciou povinnosti uloženej v bode 1/ Rozhodnutia o rozklade ukrátený na svojich právach. Súd nepovažuje za podstatné konkretizovať, na ktorých miestach návrhu zmluvy o prepojení, o ktorej účastníci rokovali, boli použité pojmy (terminológia) nezodpovedajúca zákonu, pretože uložená povinnosť (dať do súladu terminológiu použitú v návrhu zmluvy s terminológiou zákona) nie je uložením konkrétnej povinnosti zmeniť terminológiu na niektorých miestach zmluvy, ale všeobecnou požiadavkou viažucou sa na znenie zákona. Nejde o uloženie takej povinnosti, ktorá je neurčitá, nezrozumiteľná alebo nevykonateľná, pretože súlad terminológie zmluvy s terminológiou zákona je základnou požiadavkou na jej obsah. Samotné uloženie povinnosti riadiť sa zákonom (použitím jeho terminológie) nie je v rozpore so zákonom, aj keď uloženie tejto povinnosti sa javí ako nadbytočné. Súd však podľa § 245 ods. 2 OSP neposudzuje účelnosť a vhodnosť vydaného rozhodnutia.

Súd nezistil dôvod na zrušenie bodu 1/ rozhodnutia podľa § 250j ods. 2, písm. d/ OSP, ako to požadoval žalobca, pričom súd poznamenáva, že žalobca proti obdobnej formulácii povinnosti uvedenej v bode 1/ v prvostupňovom rozhodnutí rozklad nepodal a v žalobe nešpecifikoval, v čom je formuláciou tejto časti Rozhodnutia ukrátený na právach.

V čl. IX žaloby žalobca namieta nezákonnosť bodu 2 písm. a/ Rozhodnutia, ktorým podľa žalobcu žalovaný porušil ustanovenie § 22 ods. 1 a § 75 ods. 2 ZoEK tým, že stanovil priamo cenu prepojenia bez toho, aby mal na takéto rozhodnutie zákonnú právomoc, teda vytýka neoprávnené priame určenie ceny, namiesto zákonom predpokladaného určenia metodiky výpočtu ceny za prepojenie, čo je dôvodom pre zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 3 OSP.

Žalovaný tvrdí, že vydal Rozhodnutie na základe zákonného splnomocnenia obsiahnutého v § 75 ods. 2 ZoEK, ktoré oprávňuje žalovaného pri splnení taxatívne vymedzených podmienok vstúpiť do rokovaní o uzatváraní zmluvy o prepojení a určiť podrobné technické a prevádzkové podmienky prepojenia a metodiku výpočtu ceny za prepojenie alebo podielu na výnosoch za prepojenie. Rozdiel medzi určením metodiky výpočtu ceny a určením priamo ceny je ten, že zatiaľ čo v prvom prípade ide o určenie metódy, akou má žalobca na základe stanovených premenných dospieť k výslednej cene, v druhom prípade ide o určenie ceny, bez možnosti ovplyvniť výsledok jej výpočtu.

Tvrdenie, že žalovaný prekročil svoju zákonnú právomoc tým, že v bode 2 písm. a/ Rozhodnutia určil priamo „ceny za služby prepojených volaní“ vyvodzuje žalobca zo znenia samotného rozhodnutia, keď cituje (v bode i/ žaloby) že „*ceny za služby prepojených volaní (...) sa stanovia takto (...) (...)*“ (strana 1 Rozhodnutia), že „*priemerná minútová cena (...) sa stanoví podľa nasledujúceho vzorca (...)*“ (strana 2 a 3 Rozhodnutia) a nakoniec, že „*minútová cena za prepojenie (...) sa stanoví podľa nasledujúceho vzorca (...)*“ (strana 4 a 5 Rozhodnutia). Vo vzorcoch, ktoré žalovaný stanovil pre výpočet ceny za prepojenie, je na ľavej strane vzorca podľa vysvetliviek pod ním priamo „*výška ceny za prepojenie*“ (strana 2 a 3 Rozhodnutia), resp. „*minútová cena za prepojenie*“ (strana 4 a 5 Rozhodnutia). Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že žalovaný stanovil v bode 2 písmeno a/ Rozhodnutia priamo cenu, priemernú minútovú cenu, respektíve minútovú cenu za prepojenie, a nie len metodiku jej výpočtu.

Podľa stanoviska žalovaného, Úrad stanovil metodiku výpočtu ceny za prepojenie podľa bodu 2 písm. a/ rozhodnutia presne tak ako definoval žalobca metodiku výpočtu ceny v bode (x) svojej žaloby. Úrad stanovil metódu akou má žalobca na základe stanovených premenných dospieť k výslednej cene na základe stanovených premenných, ktorými boli v tomto prípade ceny za prepojenie v presne definovaných štátoch Európskej únie, počty pevných liniek na sto obyvateľov v presne definovaných štátoch Európskej únie a počet pevných liniek na sto obyvateľov v Slovenskej republike.

Podľa žalovaného žalobca v bode (xi) svojej žaloby pravdepodobne zámerne uvádza neúplné informácie svojim tvrdením, že „vo vzorcoch, ktoré žalovaný stanovil pre výpočet ceny za prepojenie, je na ľavej strane vzorca podľa vysvetliviek pod ním priamo, výška ceny za prepojenie“ resp. „minútová cena za prepojenie“, snažiac sa dokázať, že úrad tým stanovil priamo cenu za prepojenie. Žalobca však podľa žalovaného zabudol uviesť, že na strane napravo od znamienka “=” je uvedený vzorec, teda metodika na základe ktorej sa príslušná cena za prepojenie stanoví. Je ťažké si predstaviť, že by úrad pri stanovení metodiky výpočtu ceny presne nešpecifikoval, výpočtu ktorej ceny sa daná metodika týka. Je preto úplne logické a prirodzené, že úrad na ľavej strane vzorca uviedol o výpočet akej ceny sa jedná a na pravej strane vzorca uviedol spôsob resp. metodiku výpočtu tejto ceny.

Žalobca tvrdil porušenie aj § 22 ods.1 a § 75 ods.2 ZoEK tým, že žalovaný neoprávnenne stanovil priamo cenu prepojenia namiesto zákonom predpokladaného určenia metodiky výpočtu ceny za prepojenie bez toho, aby mal na takéto rozhodnutie právomoc a vec nesprávne posúdil, keď ju neposudzoval podľa § 22 ods. 1 ZoEK.

Podľa § 75 ods.2 ZoEK ak by navrhované zmluvy o prístupe, prepojení alebo spoločnom používaní zariadení obmedzovali súťaž na relevantnom trhu, poškodzovali iný podnik alebo užívateľa alebo ich obsah by bol v rozpore s ustanoveniami tohto zákona alebo s rozhodnutím, alebo s opatrením úradu vydaným na základe tohto zákona, úrad je pri vykonávaní regulácie oprávnený na návrh podniku alebo z vlastného podnetu vstúpiť do rokovaní o uzatváraní takých zmlúv, posúdiť ich prípravu, vyžadovať od zmluvných strán špecifikáciu otázok, ktoré musia zmluvy obsahovať, a v prípade zistených nedostatkov uložiť opatrenie. Úrad je oprávnený určiť podrobné technické a prevádzkové podmienky prepojenia a metodiku výpočtu ceny alebo podielu na výnosoch za prepojenie.

Spornou právnou otázkou teda je, či to, čo stanovil žalovaný správny orgán v bode 2 a/ výroku rozhodnutia o rozklade, je priamym určením ceny alebo metodikou výpočtu ceny.

Vzhľadom na to, že vo výroku sú určené vzorce, podľa ktorých sa určuje cena a údaje z ktorých vzorce vychádzajú, možno podľa názoru súdu vyvodit', že nejde o priame určenie ceny ale o určenie metodiky jej výpočtu, t.j. spôsobu, akým sa má žalobca na základe stanovených premenných dopracovať k výslednej cene. Z dikcie bodu 2 písm. a/ Rozhodnutia nevyplýva určenie žiadnej konkrétnej ceny prepojenia v zmysle jej stanovenia vo forme cenníka. Taký záver nemožno vyvodit' ani z citácie znenia rozhodnutia, ktoré uviedol žalobca v bode (i) žaloby.

Žalovaný je podľa § 75 ods. 2 ZoEK oprávnený určiť metodiku výpočtu ceny a v tomto smere podľa názoru súdu svoju právomoc neprekročil. Pre tento postup žalobcu boli splnené zákonom stanovené podmienky.

Žalovaný určil metodiku výpočtu ceny na základe vlastnej úvahy vyplývajúcej z inštitucionálnej skúsenosti a poznatkov zodpovedajúcich jeho pôsobnosti. Ide o odbornú otázku v rámci ktorej sa uplatňuje správna úvaha kompetentného správneho orgánu v zmysle § 245 ods. 2 O.s.p. a súd nezistil skutočnosti nasvedčujúce tomu, že by žalovaný vybočil z medzí a hľadísk ustanovených zákonom (§ 75 ods 2 ZoEK.) alebo z elementárnej logiky.

Súd v konaní podľa V. časti OSP pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia. Vzhľadom na uvedené sa súd nemohol zaoberať samotným obsahom zvolenej metodiky výpočtu ceny ani tvrdením, že úrad nezohľadnil pri stanovení metodiky výpočtu ceny za prepojenie špecifické národné podmienky.

Súd sa v plnej miere stotožňuje s právnymi dôvodmi rozhodnutia o rozklade (str.11 – 15) a to aj pokiaľ ide o posúdenie námietky žalobcu, že žalovaný nevychádzal pri určení metodiky výpočtu ceny z ustanovenia § 22 ods. 1 ZoEK.

Podľa § 22 ods. 1 ZoEK, ak úrad na základe analýzy relevantného trhu zistí, že nedostatok efektívnej súťaže umožňuje významnému podniku požadovať neprimerané ceny, je oprávnený uložiť významnému podniku pri poskytovaní špecifických druhov prístupu alebo prepojenia na príslušných trhoch povinnosť stanoviť ceny tak, aby tieto obsahovali iba náklady spojené s poskytovaním prístupu alebo prepojenia a aby do týchto cien neboli započítané aj tie náklady, ktoré nesúvisia s ich poskytovaním, podľa úradom určenej metódy kalkulácie cien, ktorá bude obsahovať druhy nákladov a pravidlá ich priradenia. Úrad zohľadňuje mieru investovania významným podnikom s uznaním primeranej návratnosti vloženého kapitálu a s tým spojených rizík. Úrad je povinný zabezpečiť, aby predpísané mechanizmy návratnosti nákladov a tvorby cien významného podniku podporovali efektívnu súťaž a predstavovali prínos pre koncových užívateľov. Metódu kalkulácie cien a jej zmeny určuje úrad rozhodnutím, ktoré uverejňuje vo vestníku.

Žalovaný v rozhodnutí o rozklade zdôvodnil, prečo nesúhlasil s tvrdením žalobcu, podľa ktorého mal úrad pri stanovení ceny za prepojenie vychádzať z § 22 ods. 1 zákona. Úrad pri stanovení ceny vychádzal z § 75 ods.2 podľa ktorého je úrad oprávnený určiť metodiku výpočtu ceny. Poukázal na skutočnosť, že § 75 ods. 2 neodkazuje na § 22 zákona a teda z tohto ustanovenia úradu ani nevyplýva povinnosť postupovať pri určení metodiky výpočtu ceny za prepojenie podľa § 22 zákona. Poukázal tiež na skutočnosť, že § 22 je možné aplikovať výlučne vo vzťahu k významnému podniku v zmysle § 16 zákona, kedy je odôvodnené použiť kalkuláciu ceny založenú na nákladoch. Zároveň zdôraznil očividný a zásadný rozdiel v pojmoch použitých v § 75 ods.2, podľa ktorého je úrad oprávnený stanoviť metodiku výpočtu ceny za prepojenie a v § 22 ods.1, podľa ktorého úrad stanovuje metódu kalkulácie cien. Inými slovami, zatiaľ čo pri stanovení ceny podľa § 75 ods.2 úrad určuje metodiku výpočtu ceny to znamená spôsob výpočtu ceny, podľa § 22 úrad určuje metódu kalkulácie cien, a teda spôsob akým sa do ceny premietnu náklady významného podniku.

Súd sa stotožňuje s názorom žalovaného (str. 12 ods. 2 Rozhodnutia), že aplikácii ustanovenia § 22 ZoEK predchádza postup podľa § 17 zákona (analýza relevantného trhu, určenie významného podniku a uloženie regulácie cien prístupu a povinnosti nákladovej orientácie), čo v danom prípade nebolo žalobcom preukázané a ani konštatované. Preto pre aplikáciu ustanovenia zákona, ktorého sa žalobca domáhal súd nemohol konštatovať splnenie

zákonom stanovených podmienok. Pokiaľ žalovaný neposúdil vec podľa § 22 ZoEK, nerozhodol v rozpore so zákonom.

Vzhľadom na vyššie uvedené nebol dôvod vyhovieť žalobe na zrušenie Rozhodnutia v bode 2 písm. a/ z dôvodu podľa § 250j ods. 3 OSP.

V čl.X žaloby žalobca namietal zákonnosť rozhodnutia žalovaného v bode 2 písm. c/ Rozhodnutia a bodu 2 písm. d/ Prvostupňového rozhodnutia.

Podľa žalobcu je bod 2 písm. c/ Rozhodnutia nezrozumiteľný a neaplikovateľný a to preto, že ukladá žalobcovi povinnosť v rozpore s ustanovením § 28 ods. 5 písm. b/ ZoEK a zároveň bod 2 písm. d/ Prvostupňového rozhodnutia je v rozpore s § 3 ods. 4 Správneho poriadku. V zhrnutí žaloby žiadal o zrušenie rozhodnutia v písm. c/ z dôvodu, že žalovaný v Rozhodnutí určuje ako jednu z podmienok prepojenia sietí to, že podnikom poskytujúcim verejnú sieť, ktoré žiadajú o prepojenie musí byť umožnené využívať spojovacie okruhy od iných podnikov až do prístupových bodov, ktoré sú definované v návrhu zmluvy, príloha B (Prístupové body), čím žalovaný prekročil právomoc danú mu ZoEK, nakoľko týmto výrokom obmedzuje vlastnícke právo žalobcu spôsobom, ktorý ZoEK neumožňuje, čo je dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 3 OSP. V písm. d/ žiadal o zrušenie rozhodnutia z dôvodu podľa § 250j ods.2 písm. c/ OSP, lebo uloženie povinnosti, aby ustanovenia zmluvy, ktoré sa zaoberajú službou spojovacích okruhov boli upravené samostatnou zmluvou, vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu.

Podľa žalobcu táto časť výroku Rozhodnutia v konečnom dôsledku znamená, že žalobca je povinný tretím osobám umožniť, aby v jeho sieti umiestňovali zariadenia, prostredníctvom ktorých má dôjsť k prepojeniu sietí medzi žalobcom a spoločnosťami G., E., G. a D. T., čiže žalobca je povinný sprístupniť svoje technologické zariadenia a objekty, v ktorých sa tieto technologické zariadenia nachádzajú tretím osobám. Takto závažné obmedzenie vlastníckeho práva ZoEK neumožňuje a žalovaný ho ani nie je oprávnený uložiť.

K čl. X žaloby žalovaný uviedol, že bod 2 písm. c/ Rozhodnutia v žiadnom prípade nespochybňuje fakt, že bez fyzického zariadenia a prevádzkovania spojovacieho okruhu nie je prepojenie sietí možné. Tvrdenie žalobcu, podľa ktorého je bod 2 písm. c/ Rozhodnutia a bod 2 písm. d/ Prvostupňového rozhodnutia v rozpore s ustanovením § 28 ods. 5 písm. b/ zákona, nebolo v rámci žaloby ničím preukázané.

Podľa § 28 ods. 1 ZoEK podnik poskytujúci verejnú sieť má právo a na požiadanie iného podniku poskytujúceho verejnú sieť povinnosť rokovať o prepojení sietí, a ak je to uskutočniteľné, na základe zmluvy prepojiť svoju sieť so sieťou žiadajúceho podniku. Podniky poskytujúce verejné siete, ktoré kontrolujú prístup najmenej k jednému koncovému bodu siete identifikovanému jedným alebo viacerými číslami v číslovacom pláne, sú povinné prepojiť svoje siete, ak o to ktorýkoľvek z nich požiada na účel dosiahnutia možnosti komunikácie medzi užívateľmi jednotlivých sietí, verejne dostupných služieb a zabezpečenia prevádzkyschopnosti služieb. Podľa odseku 4 uvedeného ustanovenia zákona prepojenie verejných sietí musí byť prístupné v obvyklých bodoch prepojenia a v kvalite, ktorá nie je horšia ako prevádzkovanie verejnej siete pre vlastnú potrebu podniku alebo poskytovanie verejnej siete a služby podniku v postavení ovládanej osoby alebo podniku, v ktorom má právo spolurozhodovať. Podnik je zodpovedný za prevádzkyschopnosť prepojenia na strane ním prevádzkovej verejnej siete až po bod prepojenia.

Podľa ods. 5 vyššie uvedeného ustanovenia podnik poskytujúci verejnú sieť je povinný umožniť prepojenie

- a) za technických požiadaviek vyplývajúcich z technických noriem a technických špecifikácií podľa § 13 ods. 2 písm. r/ zabezpečujúcich prevádzkyschopnosť služieb a za transparentných a nediskriminujúcich podmienok,
- b) v primeranej lehote a za primeraných zmluvných podmienok, pričom prepojenie nesmie byť podmienené platbou za tie časti verejnej siete alebo tie zariadenia, ktoré nie sú na prepojenie nevyhnutne potrebné,
- c) aj v iných miestach ako v obvyklých bodoch prepojenia verejných sietí, ak o to podnik poskytujúci verejnú sieť požiadala a uhradí nevyhnutné náklady takého prepojenia.

Žalobca tvrdil, že rozhodnutím o rozklade došlo k porušeniu ustanovenia § 28 ods. 2 písm. b/ ZoEK. V rozhodnutí o rozklade bolo pôvodné znenie písm. c/ prvostupňového rozhodnutia zmenené a doplnené tak, že znenie pod „c/ podnikom poskytujúcim verejnú sieť, ktoré žiadajú o prepojenie musí byť umožnené využívať spojovacie okruhy aj od iných podnikov až do bodu prístupu, ktoré sú definované v návrhu zmluvy, príloha B (Prístupové body)“ sa zmenili slová „bodu prístupu“ na slová „prístupových bodov“ a bola doplnená druhá veta v znení „V prípade, že sa podniky dohodnú na prepojení v priestoroch tretích strán, každý z účastníkov je povinný znášať svoje náklady na takéto prepojenie“.

Z obsahu žaloby, napriek jej rozsahu, podľa názoru súdu nevyplýva, v čom je konečné znenie podmienky prepojenia uvedené v písm. c/ Rozhodnutia v rozpore so znením uvedeného ustanovenia § 28 ods. 2, písm. b/ ZoEK zákona. Adresátom povinnosti umožniť prepojenie za podmienok uvedených v tomto ustanovení zákona sú podniky poskytujúce verejnú sieť, a to tak, aby k tomu došlo v primeranej lehote a za primeraných zmluvných podmienok a bez podmienenia platbou za tie časti verejnej siete alebo tie zariadenia, ktoré nie sú na prepojenie nevyhnutne potrebné. Ustanovenie neukladá povinnosť žalovanému.

Podľa názoru súdu žalobou nebolo vyvrátené tvrdenie žalovaného, že návrh zmluvných podmienok prepojenia nezodpovedal uvedenému zneniu zákona. Žalovaný preto dôvodne v súlade so svojou právomocou podľa § 75 ods. 2 ZoEK mohol určiť technické a prevádzkové podmienky prepojenia sám. Námietky voči určeniu spôsobu prepojenia uvedené žalobcom majú v rozhodujúcej miere nie právny ale technický a ekonomický charakter, a preto nemôžu byť predmetom preskúmania súdom. Tvrdenie žalobcu o zásahu do jeho vlastníckeho práva nebolo podložené žiadnym dôkazom nielen v súdnom konaní, ale ani v konaní o rozklade, kde žalobca mohol navrhnúť dôkazy odôvodňujúce jeho námietky proti zneniu prvostupňového rozhodnutia. Dôvod na zrušenie rozhodnutia pre prekročenie právomoci žalovaného súd preto nezistil.

Pokiaľ žalobca namietal obsah stanovených podmienok prepojenia v bode 2 písm. d/ Prvostupňového rozhodnutia, založený na nedostatočnom zistení skutkového stavu, súd poukazuje na dôvody rozhodnutia o rozklade na str. 22 a 23, z ktorých vyplýva nielen dôvod určenia podmienky uvedenej v tomto bode výroku ale aj skutočnosti, z ktorých rozhodnutie žalovaného vyplynulo. Súd nezistil dôvod na zrušenie tejto časti rozhodnutia pre nedostatočné zistenie skutkového stavu.

V čl. XI žaloby žalobca namietal, že žalovaný v bode 2 písm. f/ Prvostupňového rozhodnutia a v bode 2 písm. g/ Rozhodnutia porušil ustanovenia § 28 ods. 4 a 5 písm. a/ a b/ a § 75 ods. 2 ZoEK a to tým, že stanovil neprimerané podmienky prepojenia znemožňujúce

žalobcovi uplatniť si v zmluve o prepojení oprávnené náklady ako súčasť ceny za poskytnutie služby. Tým dochádza k diskriminácii žalovaného voči druhej zmluvnej strane.

K čl. XI žaloby žalovaný uviedol, že zásadne nesúhlasí s tvrdením žalobcu, podľa ktorého úrad v bode 2 písm. f/ prvostupňového rozhodnutia a v bode 2 písm. g/ rozhodnutia stanovil neprimerané podmienky prepojenia znemožňujúce žalobcovi uplatniť si v zmluve o prepojení oprávnené náklady ako súčasť ceny za poskytnutie služby. Podľa § 28 ods. 1 zákona podnik poskytujúci verejnú sieť má právo a na požiadanie iného podniku poskytujúceho verejnú sieť povinnosť rokovať o prepojení sietí, a ak je to uskutočniteľné, na základe zmluvy prepojiť svoju sieť so sieťou žiadajúceho podniku. Podniky poskytujúce verejné siete, ktoré kontrolujú prístup najmenej k jednému koncovému bodu siete identifikovanému jedným alebo viacerými číslami v číslovacom pláne, sú povinné prepojiť svoje siete, ak o to ktorýkoľvek z nich požiadá na účel dosiahnutia možnosti komunikácie medzi užívateľmi jednotlivých sietí, verejne dostupných služieb a zabezpečenie prevádzkyschopnosti služieb. Z vyššie uvedeného ustanovenia podľa žalovaného jednoznačne vyplýva, že prepojenie nie je službou, tak ako v bode (x) žaloby mylne uvádza žalobca, ale zákonnou povinnosťou, ktorú je povinný na požiadanie splniť každý podnik poskytujúci verejnú sieť, teda aj spoločnosť S. T.c cv Prepojenie teda v žiadnom prípade nie je možné chápať ako službu, ktorú poskytuje spoločnosť S. T. podnikom žiadajúcim o prepojenie. Prepojenie je povinnosť, ktorú je spoločnosť S. T., jednak ako podnik poskytujúci verejnú sieť ako aj ako podnik, ktorý kontroluje prístup k niekoľkým stovkám tisíc koncovým bodom siete, ktoré sú identifikované číslami, v zmysle zákona splniť na žiadosť iného podniku. Náklady na testovanie, ktoré sú predmetom bodu 2 písm. g/ rozhodnutia ako aj náklady súvisiace s implementáciou siete, ktoré sú predmetom bodu 2 písm. f/ prvostupňového rozhodnutia, nie je v žiadnom prípade možné chápať ako oprávnené náklady, ktoré by si spoločnosť S. T. mala uplatňovať voči „tretím stranám“, teda voči podnikom, ktoré žiadajú o prepojenie. Obe skupiny nákladov sú síce spojené s prepojením, avšak ide o náklady, ktoré súvisia s realizáciou prepojenia vo vlastnej sieti každého prepojeného podniku. Nie je preto dôvod, aby podnik žiadajúci o prepojenie sám znášal náklady súvisiace s testovaním a implementáciou vlastnej siete a zároveň hradil náklady na testovanie a implementáciu siete spoločnosti S. T.

Súd sa stotožňuje s uvedeným právnym názorom žalovaného, z ktorého vychádzal pri stanovení podmienok prepojenia uvedených v bodoch 2 písm. f) prvostupňového rozhodnutia a v bode 2 písm. g) Rozhodnutia preto nezistil dôvod na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2 písm. a) OSP v uvedených bodoch.

V čl. XII žaloby žalobca tvrdil, že bod 2 písmeno j) Rozhodnutia nevychádza zo spoľahlivo zisteného stavu veci, nakoľko neberie do úvahy skutočnosť, že žalobcovi pri volaniach na uvedené čísla vznikajú dodatočné náklady, ktoré uvedený bod Rozhodnutia neberie do úvahy, ako sú náklady na účtovanie hovorov. Žalovaný nemôže nútiť žalobcu podnikáť so stratou. Podľa názoru žalobcu tento výrok vychádza z nedostatočne zisteného skutkového stavu, čo je dôvodom na zrušenie rozhodnutia podľa § 250j ods. 2, písm. c/ OSP.

Podľa znenia bodu 2 písm. j/ Rozhodnutia na služby uvedené v rozhodnutí sa aplikuje terminačný model s výnimkou volaní na čísla množín uvedených v rozhodnutí. Pri volaniach na čísla služieb s rozdelením poplatkov a služieb so zvýšenou tarifou operátor, v sieti ktorého volanie vzniklo vyberá poplatky od koncových užívateľov, pričom si ponechá čiastku zodpovedajúcu nákladom spojených s prenosom volania na strane ním prevádzkovanou sieťou

(origináciou volania) a zvyšnú časť ceny odovzdá podniku, v sieti ktorého je volanie ukončené.

V dôvodoch rozhodnutia žalovaný uviedol podrobne, na akom skutkovom a právnom základe v bode 2 písm. j/ Rozhodnutia rozhodol, pričom vychádzal nielen z vyjadrení účastníkov konania ale aj zo zistenia, aký model uplatňuje žalobca v rámci existujúcich zmlúv o prepojení vo vzťahu k iným operátorom a zdôraznil zásadu nediskriminácie.

Podľa názoru súdu nezodpovedá obsahu spisov tvrdenie žalobcu, že žalovaný nedostatočne zistil v tejto časti skutkový stav, pričom v konaní žalobca neuviedol žiadnu skutočnosť, z ktorého by nedostatočné zistenie skutkového stavu bolo možné odvodiť. Súd preto nepovažoval za naplnený dôvod žaloby spočívajúci vo vzťahu k bodu 2 písm. j/ Rozhodnutia v nedostatočnom zistení skutkového stavu.

V čl. XIII žaloby žalobca tvrdil, že bod 2 písm. l/ Prvostupňového rozhodnutia a bod m/ Rozhodnutia sú v rozpore s ustanovením § 27 ZoEK, pretože určujú žalobcovi povinnosť, ktorú mu žalovaný nemá právomoc uložiť. Rozhodnutie sa týka i výberu podniku individuálnou voľbou a predvoľbou. Žalobca mal za to, že uložením povinnosti predvoľby operátora v bode 2 písm. l/ Prvostupňového rozhodnutia a stanovením rozsahu povinnosti individuálnej voľby operátora (bod 2 písm. m/ Rozhodnutia) prekročil žalovaný svoju právomoc vymedzenú ZoEK a žiadal ich zrušenie podľa § 250j ods. 3 OSP.

Službu individuálnej voľby operátora, ako uviedol žalobca, poskytuje v súlade so svojimi Všeobecnými podmienkami schválenými žalovaným, ktoré vychádzajú z pôvodného bodu 6.14 licencie žalobcu, ktorý žalobcovi ukladal povinnosť umožniť užívateľovi telefónnej služby výber akéhokoľvek prevádzkovateľa telekomunikačných služieb. V súlade s § 76 ods. 4 ZoEK práva a povinnosti z licencií zostávajú v platnosti, pokiaľ ich žalovaný nezmení a nedoplní. Dňa 23. septembra 2004 nadobudlo právoplatnosť rozhodnutie žalovaného č. 750/12/2004 o zmene a doplnení licencie žalobcu prijaté na základe ustanovenia § 76 ods. 4 ZoEK. Týmto rozhodnutím bol bod 6.14 z licencie žalobcu vypustený. V odôvodnení rozhodnutia o zmene a doplnení licencie žalovaný uvádza, že sa bod 6.14 vypúšťa, pretože v ňom stanovená povinnosť je nad rámec povinností uvedených v § 13 ods. 2 ZoEK, a navyše je v rozpore s § 27 ZoEK. Od 23. septembra 2004 teda žalobca nemá povinnosť umožňovať voľbu operátora, a to buď formou individuálnej voľby alebo formou prednastavenia. Keďže povinnosť vyplývajúca z bodu 6.14 licencie bola rozhodnutím žalovaného z 23. septembra 2004 zrušená, mal žalovaný v Rozhodnutí zrušiť bod 2 písmeno l) Prvostupňového rozhodnutia, pretože v čase vydania Rozhodnutia (28. septembra 2004) už žalobca povinnosť vyplývajúcu z bodu 6.14 licencie nemal.

Podľa žalobcu ZoEK upravuje možnosť výberu podniku individuálnou voľbou a predvoľbou len v ustanovení § 27, podľa ktorého žalovaný uloží povinnosť umožniť výber podniku významnému podniku na trhu verejnej telefónnej služby. Iným operátorom žalovaný túto povinnosť v súlade s platnou právnou úpravou uložiť nemôže. Až do okamihu určenia významného podniku podľa § 17 ZoEK žalovaný teda nie je oprávnený túto povinnosť ukladať, pretože podľa ustanovenia § 76 ods. 8 ZoEK, „Práva a povinnosti prevádzkovateľa s významným vplyvom na telekomunikačnom trhu, ktorého určil úrad do 31. decembra 2003, zostávajú nedotknuté do nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia úradu o určení významného podniku podľa tohto zákona“. Z uvedeného vyplýva, že nedotknuté zostávajú len práva a povinnosti významného podniku ale nie samotný status významného podniku, ktorý je potrebné podľa ZoEK znovu stanoviť. Vzhľadom k tomu, že bod 6.14 bol z licencie

žalobcu vypustený a vzhľadom k tomu, že § 27 ZoEK bude možné aplikovať až po tom, čo bude určený podnik s významným podielom na trhu, žalobca tvrdil, že žalovaný nemal právomoc k tomu, aby žalobcovi povinnosť umožniť voľbu a predvoľbu operátora uložil. V odôvodnení k bodu 2 písm. l/ prvostupňového rozhodnutia žalovaný sám uvádza, že žalobca je povinný zabezpečiť účastníkom výber operátora podľa bodu 6.14 licencie č. 7961/2000 zo dňa 19. júla 2000 v súlade s § 76 ods. 4 ZoEK.

Pre posúdenie zákonnosti rozhodnutí uvedených v čl. XIII žaloby je rozhodujúce to, kedy boli vydané a aký bol skutkový stav v čase vydania rozhodnutí. V priebehu súdneho konania bolo totiž žalobcom dokladované, že žalovaný 23. septembra 2004 rozhodol o zrušení bodu 6.14 licencie č. 7961/2000 na vymedzenie telekomunikačných činností, napriek tomu však orgán rozhodujúci o rozklade (28. septembra 2004) vo vzťahu k povinnosti uloženej pod bodom 2 písm. m/ Rozhodnutia dôvodil tým, že relevantné je ustanovenie § 76 ods. 4 ZoEK a prostredníctvom neho povinnosť uložená v bode 6.14. licencie č. 7961/2000, podľa ktorej je žalobca povinný najneskôr od 1. januára 2003 zabezpečiť, aby si užívateľ telefónnej služby mohol vybrať akéhokoľvek prevádzkovateľa telekomunikačných služieb poskytujúceho rovnakú službu a to buď formou nastavenia predvoľby čísla, alebo individuálnou voľbou čísla.

Pokiaľ teda žalovaný rozhodol vo výroku rozhodnutia o rozklade v bode 2 písm. m/ o povinnosti žalobcu, vychádzal z nedostatočne zisteného skutkového stavu na posúdenie veci. Orgán rozhodujúci o rozklade nezisťoval, či nedošlo k zmene v skutočnostiach, z ktorých pri posúdení veci vychádzal. Súd preto v tomto bode rozhodnutie o rozklade zrušil podľa § 250j ods. 2, písm. c/ OSP a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie, v ktorom po zistení zmeny skutkového stavu bude potrebné vec opätovne právne posúdiť. Súd pritom poznamenáva, že žalovaný sa k uvedenému bodu žaloby nevyjadril.

Z obdobného nedostatočného skutkového zistenia vychádzal žalovaný aj v prípade posúdenia dôvodnosti rozkladu proti bodu 2 písm. l/ prvostupňového rozhodnutia, ako to vyplýva z dôvodovej časti rozhodnutia (str. 35 – 36), avšak v tomto smere vo výroku rozhodnutia o rozklade nie je obsiahnutý výrok o spôsobe rozhodnutia v uvedenom bode. Preto súd ani nemohol zrušiť neexistujúci výrok týkajúci sa spôsobu vybavenia rozkladu v tomto bode. Žalovaný sa v tomto bode k žalobe rovnako nevyjadril.

Podľa názoru súdu nebolo možné vyhovieť požiadavke žalobcu na zrušenie prvostupňového rozhodnutia, pretože v čase jeho vydania (18. júna 2004) bolo skutkové zistenie týkajúce sa platnosti bodu 6.14. licencie v súlade so skutkovým stavom a z toho vyplývali právne dôsledky zodpovedajúce obsahu prvostupňového rozhodnutia v bodoch 2 písm. l/ a m/.

Z týchto dôvodov súd po preskúmaní zákonnosti Rozhodnutia žalovaného (predsedu TÚ) dospel k záveru vyslovenému vo výroku tohoto rozsudku.

Podľa § 250k ods. 1 OS á contr. v spojitosti s § 142 ods. 2 OSP súd účastníkom náhradu trov konania nepriznal, keďže žalobca mal v konaní úspech len čiastočný (v menšej časti) a žalovanému trovy nevznikli.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave, dňa 20. júla 2005

JUDr. Ida Hanzelová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :
Bartalská